

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.019/2022/11.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság által a Képviselő (Cím3., ügyintéző: dr. Tordai Gábor kamarai jogtanácsos) által képviselt **Felperes1** (Cím2) felperesnek – a dr. Ökrös Csaba kamarai jogi előadó által képviselt **alperes** (Cím1.) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetése és jogkövetkezménye iránti perében a Fővárosi Törvényszék 9.M. 70.194/2021/20. számú ítélete ellen a felperes 21. sorszámú fellebbezése folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek kártérítésként 1.742.686 (egymillió-hétszáznegyvenkétezer-hatszáznyolcvanhat) forint elmaradt munkabért és 335.554 (háromszázharmincötezer-ötszázötvennégy) forint cafetériát és ezen összegek után 2021. február 9. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, valamint 100.000 (százezer) forint elsőfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 124.694 (százhuszonnégyezer-hatszázkilencvennégy) forint elsőfokú és 166.259 (százhatvanhatezer-kétszázötvenkilenc) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék Munkaügyi Kollégiuma a 2021. december 10-én kelt 9.M.70.194/2021/20. számú ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest 103.900 forint perköltség megfizetésére az alperes javára. Egyben megállapította, hogy a feleket illetékfizetési kötelezettség nem terheli.

[2] A megállapított tényállás szerint a felperes 2018. március 1. napjától állt munkaviszonyban az alperessel gépkocsivezető munkakörben, a Igazgatóság Osztály Gépjárműjavító Alosztály állományában, a távolléti díja 307.500 forint volt. A munkaszerződés 7. pontjában rögzítésre került, hogy a felperes felett a munkáltatói jogokat a Igazgatóság (a továbbiakban: MÜIG) igazgatója gyakorolja a jogviszony létesítése a munkaszerződés megkötése, módosítása a munkakörhöz nem tartozó feladatok elvégzése, fizetés nélküli szabadság engedélyezése megbízás, valamint kártérítési felelősség körében, egyben a munkaszerződés tartalmazta név szerint is a munkáltatói jogkör gyakorlóját, aki a megkötéskor igazgató volt.

[3] Az alperesnél az étkezési jegyeket két hétre előre lehetett a munkavállalóknak megvásárolni, úgynevezett dekádokra vonatkozóan, valamint napi jegyeket is lehetett vásárolni A és B menüre. Lehetőség volt a menü előzetes megrendelésére, valamint volt elviteles változatú jegy is. A kiadott jegyekre az aznapi dátum tollal került rávezetésre, pecsételéssel a dekád és a menü megjelölése, egyéb azonosító a jegyeken nem szerepelt. Az alperes pénztárából megvásárolt étkezési jegyek perforációval rendelkeztek. Az igénylők a jegyeket dekádra vonatkozóan kapták meg, melyeket vagy letéptek a perforáció mentén, vagy ollóval levágták. Az aznapi jegyeket a pénztárban lehetett megvásárolni a rendelkezésre álló mennyiség erejéig.

[4] Az alperesnél 2020. március 26-án az étteremben megrendelt ételek elfogytak, a konyha nem tudta kiszolgálni az ebédjeggyel rendelkező foglalkoztatottakat. Az eset miatt tanú2 pénztáros leellenőrizte az aznap leadott étkezési jegyeket és észlelte, hogy azok között fénymásolt jegyek találhatók. Az Osztály1 vezetője mindezt jelezte a MÜIG igazgatója felé, aki az Szolgálat vezetőjét kérte fel az ellenőrzés lefolytatására. Minderre másnap, 2020. március 27-én került sor, az étkeztetést végző állomány tagokkal egyeztetve. Ennek során tanú1 ellenőrzésre kijelölt munkavállaló a felperes jegyleadását követően jelzett az Szolgálatnál jelenlévő munkavállalóknak, hogy a felperes több nem eredeti jegyet adott le. tanú1 ezeket a jegyeket egy külön zacskóba tette és átadta az Szolgálatnak.

[5] Az alperes ezt követően 2020. március 27-én 12 óra 30 perces kezdettel meghallgatta a felperest. A felperes előadta, hogy az előre megrendelt egy jegy mellé még aznap további két darabot kapott, de nem tudta megmondani, hogy pontosan kitől. Emlékei szerint tanú5 telefonon azt mondta, hogy két felesleges jegyét odaadja neki, így azt feltételezte, hogy kollégája rakta az asztalára a jegyeket. Ezeknek az árát délután tervezte kifizetni.

[6] Az alperes aznap meghallgatta tanú5t is, aki elmondta, hogy 3 db jegye volt március 27-ére és mind a hármat ő maga váltotta be.

[7] Az Szolgálat által az ellenőrzésről készített jelentés szerint a felperes 3 db fénymásolt étkezési jegyet adott le, amelyek az eredetihez képest halványabbak voltak és nem rendelkeztek perforációval. 2020. március második felére az előzetesen leadott rendelés szerint a felperes március 27-ére 1 db 350 forint értékű étkezési jegyet vásárolt.

[8] A MÜIG igazgatója – tanú4 – munkáltatói jogkört gyakorlóként 2020. április 9-én a határozatszám sz. határozattal azonnali hatállyal megszüntette a felperes jogviszonyát. Az indokolás szerint a felperes a alperes Élelmezési Szabályzata kiadásáról szóló intézkedés száma1 (IV.10.) KRPK intézkedés alapján a jogszerű étkeztetés szabályait megszegte, amikor 2020. március 26-án a MÜIG Osztálylának étkezdéjében hamisított étkezési jeggyel váltotta ki a napi ebédet. A intézkedés száma1 számú intézkedés 46. pontjában, valamint a alperes Bizonylati Szabályzata kiadásáról szóló hat.szám1 KRPK intézkedés 31-36. és 73. pontját összevetve megállapítható, hogy a 2020. március 26-án leadott étkezési jegy nem felel meg a szigorú számadási nyomtatványok számára meghatározott alaki és tartalmi követelményeknek, továbbá a felhasználási és kezelési szabályzatok ellen vétett.

[9] Súlyosító tényezőként értékelte, hogy az érintett személy esetében kizárható, hogy nem tudott a tényről, miszerint nem eredeti ebédjegyeket használt, feltehetőleg alosztályi szinten köztudott volt a hamisított jegyekkel történő étkeztetés. Tettével súlyosan megsértette a rendvédelmi szerveknél elvárt viselkedési normákat, negatív hatást gyakorolt a szolgálati rendre és fegyelemre. Cselekedetével olyan magatartást tanúsított, aminek következtében olyan mértékű szakmai és erkölcsi bizalomvesztés lépett fel, amely alapján a munka törvénykönyvről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 78.§ (1) bekezdés b) pontjára figyelemmel a jogviszony fenntartása lehetetlenné vált.

[10] Az alperes a 2020. június 16-án kelt intézkedésével az azonnali hatályú felmondás indokolási részét módosította és az abban helytelenül rögzített 2020. március 26-i időpontot 2020. március 27-ére javította.

[11] Az elsőfokú bíróság a munkaviszony jogellenes megszüntetése kapcsán előterjesztett kereseti kérelmet elutasította az Mt. 20.§ (1)-(2) bekezdése, 52.§ (1) bekezdés d) pontja, 78.§ (1)-(2) bekezdése, valamint a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 2.§ 3. pontja és a 154/2015. (VI.19.) Korm. rendelet 8.§-a, 2. számú mellékletének 6. pontja és 4. számú melléklete alapján.

[12] Megállapította, hogy az azonnali hatályú felmondás a munkáltatói jogkör gyakorlójától származik. E körben értékelte a felperes munkaszerződésében rögzítetteket és

azt, hogy a 154/2015. (VI.19.) Korm. rendelet 2. mellékletének 6. pontja a alperes igazgatóságának igazgatóját rögzíti állomány illetékes parancsnokként. Egyben hangsúlyozta, hogy a Hszt. kifejezetten meghatározza a munkáltatói jogkör gyakorlásának rendjét, amely az alperesre, mint rendvédelmi szervre irányadó, függetlenül attól, hogy milyen jogviszonyban kerül alkalmazásra a személyi állomány tagja.

[13] Akként foglalt állást, hogy a felmondás indokolása világos volt, a felperes tudomással bírt arról, hogy az alperes mely általa leadott ebédjeggyel összefüggésben hallgatja meg, a vizsgálat egyértelműen a 2020. március 27-én leadott étkezési jegyekkel összefüggésben folyt, így a megszüntető határozatban rögzített dátum nyilvánvalóan elírás volt és az nem tette jogellenessé az alperesi intézkedést. Egyetértett ugyanakkor a felperes azon hivatkozásával, hogy a módosítás hatálytalan, ahhoz semmilyen joghatás nem fűződik.

[14] Rögzítette, hogy az Szolgálat jelentése megállapította, hogy az alperes által értékesített étkezési jegy nem felelt meg a szigorú számadású nyomtatványok számára meghatározott alaki és tartalmi követelményeknek, így ez a körülmény nem értékelhető a felperes terhére sem.

[15] A jogszerű étkeztetés szabályainak megszegésére vonatkozó indokolás vizsgálata körében megállapította, hogy a felek nyilatkozata egyező volt, miszerint a felperes 2020. március 27-én 3 db jegyet adott le étkezése során. Ugyanakkor a felperes a vizsgálati jelentésben és a felmentésben rögzítettekkel szemben azt állította, hogy a jegyek eredetiek voltak, és egyébként sem volt megállapítható ránézésre az, hogy az adott jegy fénymásolt-e.

[16] A bizonyítási eljárás alapján arra a következtetésre jutott, hogy nem nyert igazolást a felperes előadása az eredeti jegyek felhasználása körében. pénztáros, tanú1, tanú3 és tanú4 tanúk egybehangzóan állították, hogy egyértelműen megállapítható volt, hogy melyik jegy fénymásolt, illetve eredeti. Ha a jegyek egymás mellett voltak, a hamisított jelleg mindenképpen látszott, mivel hiányzott a perforáció, méretükben ennek ellenére azonosak voltak, amit a becsatolt fényképfelvétel is alátámaszt. tanú1 tanú elmondta, hogy a hamis jegyek leadását követően rögtön jelzett az Szolgálatnak, akik felperest ezt követően nyomban meg is hallgatták.

[17] Kiemelte továbbá, hogy a felperes ellentmondásos nyilatkozatokat tett az alperesi és a bírósági meghallgatása során arról arról, hogy hogyan jutott hozzá a rendelésén túli 2 db étkezési jegyhez, illetve a megrendelt C menüre szóló jegy helyett hogyan adott le 2 db B és 1 db A menüre jogosító jegyet. tanú5 következetesen állította az eljárásokban, hogy bár beszéltek a felperessel telefonon, de a perrel érintett napon senkinek nem adott át ebédjegyet, így nem nyert igazolást, hogy a felperes tőle kapta volna a két plusz jegyet. A felperes anélkül, hogy tudta volna, hogy pontosan honnan származik a további két étkezési jegy, azokat felhasználta.

[18] Mindezek alapján azt állapította meg, hogy az alperes sikerrel bizonyította az azonnali hatályú felmondásban a felperes terhére rótt azon magatartást, hogy hamis étkezési jeggyel váltotta ki a napi ebédet, ezáltal megszegte a jogszerű étkeztetés szabályait, így ez az indok világosnak és valósnak tekinthető.

[19] Ugyanakkor arra mutatott rá, hogy azzal, hogy a felperes fénymásolt jegyet használt fel, veszélyeztette az alperes jogos gazdasági érdekét, azonban erre az azonnali hatályú felmondás indokaként nem hivatkozott. Ellenben az indokolásban megjelölt a bizalomvesztés fennálltát meg tudta állapítani, tanú⁴ munkáltatói jogkört gyakorló tanúkénti meghallgatása során előadta, hogy a vizsgálati jelentésben rögzítettek alapján hozta meg döntését, értékelve az etikai szabályzat szerinti normákat. A bizalomvesztés objektív indokául megalapozottan szolgált az a tény, hogy a felperes ellenérték nélküli, fénymásolt étkezési jegyekkel váltotta ki az ebédjét, ezáltal a rendvédelmi szerveknél elvárható viselkedési normákkal ellentétben álló magatartást tanúsított. Egyben magatartása összeegyeztethetetlen az általános viselkedési normákkal is. Mindezek okán arra a következtetésre jutott, hogy az Mt. 78.§ (1) bekezdés b) pontjának megfelelően a jogviszony fenntartása objektív szempontok szerint ellehetetlenült.

[20] A rendelkezésre álló bizonyítékokból azonban azt a következtetést nem tudta levonni, hogy alosztályi szinten köztudott volt a hamisított jegyekkel történő étkeztetés, a tanúvallomások ezt ítéleti bizonyossággal nem támasztották alá. Rámutatott azonban, hogy a bírói gyakorlat értelmében egy indok jogszerűsége is megalapozhatja a megszüntető intézkedés jogszerűségét (EBH2018. M.18.). Megjegyezte továbbá, hogy a tanú⁵ ellen folyamatban volt eljárás megszüntetésére vonatkozó ügyészégi határozat a felperessel szemben fellepett bizalomvesztést nem tette okszerűtlenné, a jegyek „beszerzése” körében tett ellentmondásos nyilatkozatokat ugyanakkor alátámasztotta.

[21] A pertárgy értékét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 512.§ (2) bekezdése alapján állapította meg és a Pp. 81.§ (2) és 82. § (3) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperesi perköltség megfizetésére. A felperes munkavállalói költségkedvezményre való jogosultsága okán rögzítette, hogy az illeték megfizetésére a Pp. 96.§ (1) bekezdés b) pontja alapján nem kötelezhető.

A felperes fellebbezése

[22] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperes kereset szerinti marasztalását kérte, egyben másodfokú perköltségigényt is előterjesztett. Felülbírálati jogkörként a Pp. 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontjára hivatkozott, mivel a bizonyítás eredményét, a tényállás egyes részeit tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság

és az irányadó jogszabályok téves értelmezésével téves következtetésekre jutott a jogviszony megszüntetésének jogszerűsége körében.

[23] Valótlanul állapította meg, hogy a három leadott étkezési jegyből egy sem volt eredeti, ennek eldöntése szakkérdés és nem bízható egy raktárosi munkakörben dolgozó munkavállaló pillanatnyi értékítéletére. Tanúvallomás is megerősíti, hogy a perforáció hiánya önmagában nem igazolja, hogy a jegy fénymásolt, ezen jelleg bizonyításának elmulasztása az alperes terhére esik. Azt, hogy mindez szakértői kérdésnek minősül, alátámasztja a tanú5 gyanúsítottal szemben indult eljárásban a Budapesti XVII. kerületi Ügyészség a B.X.17.31/2020/10. számú határozata, amellyel az ügyészség az eljárást megszüntette. Az abban tett megállapítások jelen perben is relevánsak az azonos tényállás és hivatkozások okán. Mindezeket túl kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a nem vitatott tény is, hogy rendszeresen vásárolt ebédjegyet, nem csak a perbeli napon.

[24] Cáfolattal élt a munkáltatói jogkör gyakorlásának jogszerűsége és a kötelezettségszegés időpontjának idejét elírásnak tekintő ítéleti megállapításokkal szemben is, fenntartva az elsőfokú eljárásban már kifejtett érveit.

[25] Az Mt. 20.§ (1) és (3) bekezdésére, 46.§ (1) bekezdés h) pontjára utalva hangsúlyozta, hogy a munkaszerződés 7. pontja csak egyes munkáltatói jogkörök vonatkozásában ruházta fel a MÜIG igazgatóját, ez azonban nem terjedt ki a munkaviszony megszüntetésére. Esetében kizárólag a Hszt. XXVIII. fejezete alkalmazható, egyéb rendelkezései nem, azonban a Hszt. 2.§ 3., 4., 23. és 24. pontjainak együttes értelmezésével is az állapítható meg, hogy az alperes állományilletékes parancsnoka a alperes parancsnoka. Mivel a munkaviszony megszüntető intézkedést nem a parancsnok hozta meg, így az intézkedés nem a jogosulttól, az arra hatáskörrel rendelkező személytől származik, így semmis, érvénytelen és ahhoz joghatás sem fűződhet az Mt. 27.§ (1) és (3) bekezdésére figyelemmel. E körben utalt a Fővárosi Ítéltábla 1.Mf.31.312/2021. számú ítéletében foglaltakra. Mindezek okán a munkaviszony megszüntetésének érdemi vizsgálata nélkül megállapítható az azonnali hatályú felmondás jogszerűtlensége.

[26] Rámutatott, hogy az azonnali hatályú felmondással a 2020. március 26-ai események miatt került megszüntetésre a munkaviszonya. A konkrét, dátumszerű meghatározás és az ezt alátámasztó indoklás 2,5 hónappal később - érvelése szerint - már nem módosítható. A felmondást megalapozó kötelezettségszegés meghatározásának egyértelműnek kell lennie, a dátum nem egy nyilvánvalóan elírt dátum. Ennek következtében a felmondás nem világos, hiszen jogosan merülhet kétely fel abban, hogy mely nap eseményeit kell vizsgálni és a munkavállalónak mely nap vonatkozásában kell védekeznie, ezáltal a felmondás tartalma nem tekinthető nyilvánvalónak és érthetőnek. Fenntartotta az elsőfokú eljárás során előadott azon érvelését, hogy az alperes nem tudta bizonyítani azt, hogy fénymásolt jeggyel váltotta meg ebédjét és csak a sikeres bizonyítás alapján hivatkozhatna az alperes megalapozottan a bizalomvesztésre. A perben ugyanis nem az a kérdés, hogy a munkavállaló terhére rótt magatartáshoz társulhat-e bizalomvesztés, hanem az, hogy ez a magatartás bizonyított-e. A bizalomvesztés körében is kizárólag a felmondásban rögzített

indokolás keretei között van lehetőség a bizonyításra, az indokok nem bővíthetők ki. A munkavállalók jegyeinek egymás közötti átadása betegség, szabadság, egyéb távollét idejére ismert volt és ezt életszerű gyakorlatot a munkáltató nem tilalmazta.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

[27] Az alperes az érdemben helyes elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

[28] Érvelése szerint a felperes fellebbezésében nem az ítélet összefüggéseit vette figyelembe, kizárólag az elsőfokú eljárásban is hivatkozott jogértelmezését adta elő és saját szempontjai szerint értékelte a bizonyítékokat. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes magatartása jogszerűen alapozta meg az azonnali hatályú felmondást.

[29] Mindenekelőtt rámutatott, hogy a pert megelőző vizsgálat során senki nem vitatta, hogy a 2020. március 27-én begyűjtött ebédjegyek között voltak fénymásoltak. A felperes sem azt állította, hogy az általa leadott jegyek eredetiek lettek volna, hanem azt, hogy ő nem adott le másolt jegyet, illetve laikus számára nem állapítható meg, hogy melyik a fénymásolt és melyik az eredeti jegy. A vizsgálatban résztvevők egybehangzóan állították, hogy a jegyek egyértelműen megkülönböztethetőek voltak, nem merült fel olyan szakkérdés, ami szakértő bevonását indokolta volna. Ellenben tényszerűen megállapítható volt, hogy több jegy került leadásra, mint ahányat a munkáltató kiadott és közöttük voltak nyilvánvalóan beazonosítható hamis jegyek is. Irreleváns a bizonylatolási kéremskör és a büntetőeljárás iratanyaga is. Továbbá a per eldöntését az a körülmény sem befolyásolja, hogy a felperes egyébként rendszeresen vásárolt ebédjegyet, mert a perbeli napon sem az előzetesen megvett, C menüre szóló jegyet adta le és e körben az ellentmondást feloldani nem tudta.

[30] A munkáltató jogkör gyakorlását is megalapozatlanul kifogásolta a felperes. A MÜIG ügyrendjének II. fejezet 4. pontja egyértelműen rögzíti, hogy az igazgatóság a KR parancsnokának alárendeltségében működő szervezeti egység, és annak irányítója az igazgató, aki maga gyakorolja a munkáltatói jogkört. Ellenben a felperes hivatkozása jogszabályi alapját nem jelölte meg.

[31] A felperes által kifogásolt elírás körében is helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az elírás jogszerűen módosítható volt az azonnali hatályú felmondás kapcsán. A felperes előtt világos volt, hogy az Szolgálat és a bíróság is mely napra vonatkozó étkezési jegyekkel kapcsolatosan hallgatja meg. A módosítás tilalmának jogszabályi alapját a felperes szintén nem rögzítette a fellebbezésében.

[32] A bizalomvesztésre vonatkozóan helytálló következtetéseket vont le az elsőfokú bíróság, a felperes bizonyított magatartása kétséget kizáróan megalapozza a munkáltatói döntést. Ugyanakkor arra az esetre, ha a másodfokú bíróság megalapozottnak tartaná a fellebbezést, a felperes által megjelölt első- és másodfokú perköltség eltúlzott voltára hivatkozott.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[33] A fellebbezés alapos.

[34] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azonban az abból levont jogi következtetéseivel a másodfokú bíróság eltérő jogi álláspontja miatt a jogviszony megszüntetésének jogszerűsége körében az alábbiak szerint nem értett egyet.

[35] Megalapozottan kifogásolta a felperes a fellebbezésében a munkáltatói jogkör gyakorlására vonatkozó megállapításokat.

[36] A Hszt. 2. § 3. pontja értelmében állományilletékes parancsnoknak minősül: a rendvédelmi szerv általános munkáltatói jogkört gyakorló azon hivatásos állományba tartozó előljárója vagy nem hivatásos állományba tartozó munkahelyi vezetője, aki a rendvédelmi szerv olyan szervezeti egységét vezeti, amely önálló állománytáblázattal rendelkezik; az állományilletékes parancsnok gyakorolja mindazon munkáltatói jogokat, és teljesíti azokat a kötelezettségeket, amelyeket e törvény vagy a végrehajtására kiadott kormányrendelet nem határoz meg más parancsnok vagy vezető részére.

[37] A rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény végrehajtásáról szóló 154/2015. (VI. 19.) Kormányrendelet 2. számú melléklete tartalmazza a rendvédelmi szervek önálló állománytáblázattal rendelkező szervezeti egységeit és az állományilletékes parancsnokokat. Az I. állománytábla 5. sorában található az önálló állománytáblázattal rendelkező szervezeti egységek között a felperes, melynek állományilletékes parancsnoka a felperes parancsnoka, a 6. sorban a felperes Igazgatósága, melynek állományilletékes parancsnoka az igazgató.

[38] Az irányadó jogszabályi rendelkezések szerint a felperes MÜIG önálló állománytáblázattal nem rendelkező szervezeti egység, így az igazgató sem állományilletékes

parancsnok. Ennek következtében munkáltatói jogokat nem gyakorolhatott a felperes vonatkozásában a alperes igazgatója.

[39] A munkáltatói jogkör jogszerű gyakorlását nem alapozza meg a munkaszerződés azon kitétele sem, mely szerint a munkaszerződésben feltüntetésre került munkáltatói jogkör gyakorlójaként igazgató rendőr ezredes, figyelemmel arra, hogy a munkaszerződés 7. pontja nem tartalmazza, hogy a munkaviszony megszüntetése körében is munkáltatói jogokat gyakorolhat.

[40] A alperes Szervezeti és Működési Szabályzatáról szóló 1/2019. (II. 6.) KRPK intézkedés a parancsnok jogkörébe utalja az alárendeltségébe tartozó szervezeti egységek, szervezeti elemek és személyek munkaokmányainak és dokumentumainak jóváhagyását. Az SZMSZ IV. fejezete tartalmazza a helyettesítés rendjét, mely szerint a 7. pont a)-e) alpontjában meghatározott vezetők egyidejű akadályoztatása és tartós távolléte esetén, a helyettesítést a alperes igazgató, illetve az ő távolléte esetén a KIG igazgató látja el. A MÜIG igazgató és a KIG igazgató a helyettesítés során a parancsnok hatáskörébe tartozó fegyelmi és személyzeti jogkört nem gyakorolhat.

[41] A alperes MÜIG igazgatójának 1/2020. (III. 4.) alperes intézkedése szól a MÜIG ügyrendjéről. A II. fejezet 4. pontja szerint a MÜIG a KR parancsnokának alárendeltségében működő szervezeti egység irányítását a MÜIG igazgatója látja el. Az igazgató parancsnok-helyettes jogállású vezető a KR SZMSZ 8. pontjában meghatározott feltételekkel a parancsnok helyettese.

[42] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a belső szabályzat rendelkezése kizárólag arra vonatkozik, hogy az adott szervezeti egység irányítását a MÜIG igazgatója látja el, ez azonban nem jogosítja fel a munkáltatói jogkör gyakorlására, figyelemmel arra, hogy a jogszabály rendelkezése alapján a munkáltatói jogok gyakorlásáról kizárólag a Hszt. és a végrehajtására kiadott kormányrendelet dönthet. Mindezekből következően az azonnali hatályú felmondást nem a munkáltatói jogkör gyakorlására jogosult személy hozta.

[43] Az Mt. 20.§ (1) bekezdése szerint a munkáltató képviselőjében jognyilatkozat tételére a munkáltatói jogkör gyakorlója jogosult és a (2) bekezdés értelmében a munkáltatói joggyakorlás rendjét - a jogszabályok keretei között - a munkáltató határozza meg. A (3) bekezdés rögzíti, hogy ha a munkáltatói jogkört nem az arra jogosított személy (szerv, testület) gyakorolta, eljárása érvénytelen, kivéve, ha a jogkör gyakorlója a jognyilatkozatot jóváhagyta.

[44] A másodfokú bíróság rámutat, hogy ugyan a munkáltatói jogkör gyakorlásának rendjét a munkáltató határozza meg, ezt azonban kizárólag a jogszabályok keretei között teheti meg. Az irányadó jogszabályi rendelkezés, a Hszt. azonban egyértelműen

meghatározza, hogyan történik a munkáltatói joggyakorlás rendje, amely jelen esetben nem felelt meg az előírt rendelkezéseknek.

[45] Az azonnali hatályú felmondás a fentebb említett, munkaviszonyra vonatkozó szabályokba ütközik, így az Mt. 27. § (1) bekezdése alapján - a 15. § (3) bekezdésre is figyelemmel – semmis. Az Mt. 27.§ (3) bekezdése értelmében a semmis megállapodás érvénytelen, kivéve, ha ahhoz a rendelkezést megállapító, munkaviszonyra vonatkozó szabály más jogkövetkezményt fűz. Az Mt. 29. § (5) bekezdése szerint a munkaviszony megszüntetésére irányuló jognyilatkozat érvénytelensége esetén - a munkáltató saját jognyilatkozatának sikeres megtámadását kivéve - a 82-84. §-ban foglalt rendelkezéseket kell megfelelően alkalmazni.

[46] Mindezek alapján az azonnali hatályú felmondás nem felelt meg az irányadó jogszabályi rendelkezéseknek, érvénytelen amiatt, hogy nem a munkáltatói jogkör gyakorlójától származik a megszüntető intézkedés, így az abban foglalt indokok vizsgálatára nem volt szükség a fellebbezési eljárás során. Ezért önmagában az érvénytelenség okán már a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeit kell alkalmazni a perben.

[47] A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és az alperes által összecszerúságában nem vitatott kereseti kérelem szerint az Mt. 82. § (2) bekezdésének megfelelően megjelölt jogkövetkezményekben marasztalta az alperest. A késedelmi kamatról való rendelkezés a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6: 48. §-án alapul, az a középarányos időponttól számítottan illeti meg a felperest.

[48] A pertárgy értéke a Pp. 512. § (2) bekezdése alapján a keresettel érvényesíteni kívánt összeg, azaz 2.078.240 (1.742.686 + 335.554) forint volt az elsőfokú eljárásban. A pervesztes alperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése szerint felszámított perköltségének megfizetésére, figyelemmel a 4. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakra és a pertárgy értékére is. A mérséklésre a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget a megtartott tárgyalások, beadványok számára és a kifejtett képviseleti tevékenységre figyelemmel.

Záró rendelkezések

[49] A másodfokú bíróság a Pp. 83. §-a alapján az eredményesen fellebbező felperes perköltségének viselésére az alperest kötelezte. A másodfokú perköltség összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján – figyelemmel a 4. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakra is – állapította meg.

[50] A másodfokú eljárásban a pertárgy értéke a fellebbezéssel érintett követelés [2.078.240 forint (1.742.686 + 335.554)] összegében alakult.

[51] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet megváltoztatása miatt a pervesztes alperest a Pp. 364.§-a folytán alkalmazandó Pp. 83.§ (1) bekezdése alapján kötelezte első-, és másodfokú perköltség megfizetésére, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a alapján határozott meg.

[52] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes költségmentességre jogosult, így a perben felmerült, az Itv. 39. § (1) bekezdése és 42. § (1) bekezdés a) pontja szerint számított elsőfokú és a 46. § (1) bekezdése szerinti másodfokú eljárási illetéket a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam viseli.

[53] Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 365.§-a zárja ki.

Budapest, 2022. május 19.

dr. Orosz Andrea s.k.
s.k.
a tanács elnöke

dr. Szalai Beatrix s.k.
előadó bíró

dr. Laczó Adrienn Lilla
bíró